

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΕΑ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ
ΤΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

*Στους γονείς μου, Νίκο και Δέσποινα,
που μου χάρισαν τη ζωή
Στον Τάσο μου, που πορεύεται μαζί μου στη ζωή αυτή,
στα εύκολα και στα δύσκολα
Και στον Γιώργο μου, που είναι ολόκληρη η ζωή μου*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ήταν ένα συνηθισμένο πρωινό του Σεπτέμβρη. Η Έλενα, χαμένη για μια ακόμη φορά μέσα στο μποτιλιάρισμα της Αθήνας, πήγαινε στο γραφείο. Ο καιρός ήταν ακόμη καλός και το παράθυρο της λευκής *BMW* ήταν ανοιχτό. Ο αέρας που έμπαινε της δρόσιζε το πρόσωπο κι έδιωχνε τη μυρωδιά του καπνού απ' το τσιγάρο της.

Πόσο τον ενοχλεί ο καπνός τον Σταύρο! σκέφτηκε. Έβαλε τα γέλια, καθώς έφερε στο μυαλό της το πρόσωπό του να στραβομουτσουνιάζει κάθε φορά που εκείνη άναβε τσιγάρο. Εκατοντάδες φορές του είχε υποσχεθεί ότι θα κόψει το κάπνισμα... Η αλήθεια μάλιστα είναι ότι κάποιες –έστω και λίγες– το είχε προσπαθήσει. Πάντα όμως το ξεκινούσε ξανά, με αποτέλεσμα να προκαλεί την οργισμένη αντίδραση του άνδρα της, που της έκανε διαρκώς κηρύγματα για τον υγιεινό τρόπο ζωής και την άθληση... Καμμιά φορά

ο Σταύρος της θύμιζε παιδί. Οι κινήσεις του, οι εκφράσεις του, οι αντιδράσεις του...

Είχαν παντρευτεί πριν από τρία χρόνια. Κεραυνοβόλος έρωτας! Γνωρίστηκαν σ' ένα μπαρ, στα γενέθλια μιας κοινής τους φίλης. Η Έλενα ένωσε αμέσως μια ακατανίκητη έλξη για τον νεαρό δικηγόρο. Της άρεσε το σχεδόν παιδικό του πρόσωπο, που ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με το αθλητικό του σώμα, ένα σώμα που πρόδιδε ατελείωτες ώρες στο γυμναστήριο. Εκείνη τον πλησίασε πρώτη, καθώς αυτός της φαινόταν μάλλον ντροπαλός για να κάνει το πρώτο βήμα. Του έπιασε κουβέντα και γρήγορα άρχισαν να συζητούν, σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Το επόμενο κιόλας βράδυ βγήκαν μαζί για ποτό, και λίγες ημέρες αργότερα έγιναν ζευγάρι. Η πρόταση γάμου ήρθε αναπάντεχα γρήγορα, αλλά η Έλενα δεν δίστασε στιγμή να πει το «ναι». Ο γάμος τους ήταν αυτό που λένε «πολύ επιτυχημένος», μόνο που ακόμη δεν είχαν κάνει παιδί. Ο Σταύρος έλεγε πως δεν ήταν έτοιμος στα τριάντα τέσσερα να γίνει πατέρας. Ήθελε να κάνει καριέρα πρώτα, να δημιουργήσει ένα σημαντικό όνομα στον χώρο της νομικής επιστήμης, να χαρεί τη ζωή του και τη γυναίκα του. Της έλεγε μάλιστα χαριτολογώντας ότι αν έκαναν παιδί σίγουρα αυτός θα περνούσε σε δεύτερη μοίρα κι αυτό ήταν κάτι που ούτε ήθελε να σκεφτεί. Η Έλενα στεναχωριόταν καμμιά φορά, ήθελε πολύ ένα παιδί! Πίστευε όμως ότι με τον καιρό ο άνδρας της θα ξεπερνούσε τις αναστολές του...

Ένα επίμονο κορνάρισμα διέκοψε τις σκέψεις της. Να πάρει η ευχή, το φανάρι είχε ανάψει κι αυτή ήταν ακόμη σταματημένη! Και βιαζόταν πολύ σήμερα! Είχε ένα σημαντικό ραντεβού στο γραφείο με έναν καινούργιο πελάτη. Έπρεπε να τον πείσει οπωσδήποτε

να συνεργαστεί με την εταιρία, αλλιώς τα πράγματα θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολα!

Ξαφνικά, το μάτι της έπεσε στη θέση του συνοδηγού. Η τσάντα της βρισκόταν εκεί, όχι όμως και ο φάκελος με τις προτάσεις.

«Γαμώτο!» είπε μέσα απ' τα δόντια της. «Πρέπει να τον άφησα σπίτι».

Πήρε γρήγορα το κινητό στα χέρια της και πληκτρολόγησε έναν αριθμό.

«Μάρθα, η Έλενα είμαι... Ναι, βρε παιδί μου, το ξέρω ότι σε λίγο θα έρθει ο Αγγέλου... Κοίτα, θ' αργήσω λίγο. Ξέχασα τον φάκελο σπίτι... Εντάξει, βλακεία μου, αλλά τί να κάνω τώρα! Ευτυχώς δεν έχω απομακρυνθεί πολύ, γυρίζω να τον πάρω. Καθυστερήσέ τον... Τί θα πει "πώς"; Φτιάξ' του καφέ και πιάσε του την κουβέντα! Έλα, ξέρεις τώρα εσύ! Εντάξει; Φιλάκια!»

Έκανε γρήγορα αναστροφή στο πρώτο φανάρι. Απαγορευόταν, αλλά δεν είχε μυαλό να ακολουθήσει τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας! Αν μπορούσε να τη δει ο πατέρας της τώρα, θα άρχιζε το κήρυγμα περί τήρησης των κανόνων, θα τη μάλωνε ότι πολλές φορές έκανε επικίνδυνα πράγματα...

Όπως τότε, που αποφάσισε να κάνει τον γύρο της Ευρώπης με το αυτοκίνητο. Ο πατέρας της κόντεψε να πάθει καρδιακή προσβολή, όταν του το ανακοίνωσε. Μάταια προσπάθησε να της αλλάξει γνώμη. Αυτός και η Ρίτα, η γυναίκα που τη μεγάλωσε σαν δεύτερη μάνα, της έφεραν ένα σωρό επιχειρήματα, προσπαθώντας να την αποτρέψουν, ότι μια κοπέλα είκοσι δύο χρονών δεν μπορεί να γυρνάει σε όλη την Ευρώπη με ένα αυτοκίνητο, ότι θα μπορούσαν να της συμβούν τόσα πράγματα, ότι ήταν πολύ επικίνδυνο... Εκείνη όμως δεν άκουγε κανέναν. Το είχε αποφασίσει και θα το

έκανε! Προσπάθησε μάλιστα να πείσει και την Άννα, την καλύτερή της φίλη να την ακολουθήσει. Δεν τα κατάφερε... Η Άννα της είπε πως αυτό είναι τρέλα και πως δεν είχε σκοπό να γυρνάει όλη την Ευρώπη με ένα σαράβαλο –άκου εκεί σαράβαλο ο σκαραβαίος της!– μόνο και μόνο για να μπορεί κάποτε να διηγείται αυτή της την εμπειρία. Έτσι η Έλενα αποφάσισε να πάει μόνη της. Ο πατέρας της έφριξε! Άρχισε να απειλεί θεούς και δαίμονες αλλά δεν κατάφερε τίποτε! Άλλωστε, απ' την αρχή ήταν χαμένος ο κόπος του. Ήξερε καλά ότι όταν η μοναχοκόρη του έβαζε κάτι στο μυαλό της, τίποτε δεν ήταν ικανό να την σταματήσει. Μόνο που εκείνος πια δεν μπορούσε να τη δει. Πολλές φορές η Έλενα ευχόταν να τον έχει ακόμη κοντά της κι ας της γκρίνιαζε όλη την ώρα, να μην είχε φύγει τόσο ξαφνικά εκείνο το πρωινό, για το ταξίδι χωρίς γυρισμό... Σαν να τον έβλεπε τώρα μπροστά της, να της κουνάει απειλητικά το δάχτυλο και να της λέει: «Δεν σου τό 'λεγα ότι θα γίνει έτσι; Σου τό 'λεγα! Αλλά, ακούς ποτέ σου; Εκεί! Πάντα να κάνεις του κεφαλιού σου! Ήθελα να ήξερα, από ποιόν κληρονόμησες αυτή σου την ξεροκεφαλιά!» Εκείνη βέβαια ήξερε –όπως κι ο ίδιος– ότι η «ξεροκεφαλιά» ήταν δικό του κληροδότημα στην κόρη του. Πόσο γελούσε η Έλενα κάθε φορά που ο πατέρας της άρχιζε τα κηρύγματα! Και πόσο τον αγαπούσε, κάθε φορά και περισσότερο, αφού καταλάβαινε ότι το μόνο που ήθελε ήταν το καλό της...

Και δεν είναι κι ο Σταύρος στο σπίτι, για να μου έφερνε τον φάκελο στο γραφείο! σκέφτηκε εκνευρισμένη. Γαμώτο, η ημέρα δεν ξεκινούσε καλά, κι έφυγε με τόσο καλή διάθεση απ' το σπίτι! Το σημερινό ραντεβού ήταν πολύ σημαντικό για τη διαφημιστική εταιρία στην οποία εργαζόταν. Ο πελάτης ήταν ιδιαίτερα απαιτητικός και ταυτόχρονα σπουδαίος. Τον

κυνηγούσαν καιρό τώρα. Η Έλενα ήταν σίγουρη ότι θα έκλεινε τη δουλειά, η πρόταση που είχε ετοιμάσει ήταν καταπληκτική. Ο Αγγέλου σίγουρα θα ενθουσιαζόταν. Ημέρες τώρα έκανε τα σχέδια για την καινούργια διαφήμιση! Οι ιδέες λες και ξεπηδούσαν απ' το μυαλό της! Ναι, είχε μεγάλο ταλέντο στη δουλειά της, γι' αυτό άλλωστε είχε ήδη βραβευθεί δύο φορές για τις διαφημίσεις της! Θυμόταν ακόμη πόσο υπερήφανη ένιωσε, τόσο εκείνη όσο και ο Σταύρος, όταν πήρε το πρώτο της βραβείο! Έκανε σαν μικρό παιδί απ' τη χαρά της! Η διαφημιστική εταιρεία στην οποία εργαζόταν δίκαια τη θεωρούσε ένα απ' τα πιο πολύτιμα στελέχη. Κι εκείνη θα έβαζε ένα ακόμη λιθαράκι στην ήδη πετυχημένη καριέρα της. Είχε πάρει για τα καλά τον δρόμο για την κορυφή. Και δεν μπορούσε να τη σταματήσει τίποτε!

Λίγο αργότερα σταμάτησε έξω απ' την πολυκατοικία τους. Βγήκε τρέχοντας απ' το αμάξι και με γρήγορο βήμα κατευθύνθηκε προς την είσοδο. Ένιωθε τόσο ανόητη που ξέχασε τον φάκελο με τις προτάσεις! Ηλπιζε τουλάχιστον ότι η Μάρθα, η γραμματέας της, θα κρατούσε με κάποιον τρόπο απασχολημένο τον πελάτη, γιατί σίγουρα θα καθυστερούσε στο ραντεβού τους! Και με τέτοια κίνηση στον δρόμο... Μπήκε στο ασανσέρ και πάτησε το κουμπί του έκτου ορόφου. Βγαίνοντας άρχισε να ψάχνει τα κλειδιά της... πού ήταν, γαμώτο! Αυτές οι μεγάλες τσάντες είναι τελικά μεγάλος μπελάς, δεν μπορείς να βρεις τίποτε όταν το ψάχνεις! σκέφτηκε.

Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα κρατούσε σαν πολύτιμο τρόπαιο τα κλειδιά της. Ξαφνικά κοντοστάθηκε. Της φάνηκε ότι άκουσε από μέσα φωνές. Έμεινε για ένα λεπτό αναποφάσιστη και μετά έβαλε το κλειδί στην πόρτα...

Το θέαμα που αντίκρισε μπαίνοντας, της έκοψε την ανάσα. Σκορπισμένα στο πάτωμα ήταν ανάκατα ανδρικά και γυναικεία ρούχα... τα ρούχα του Σταύρου και κάποιας άλλης... Τα μάτια της θόλωσαν. Δεν είναι δυνατόν! Το γελάκι, που ακούστηκε απ' την κρεβατοκάμαρα την έκανε να παγώσει. Τρεκλίζοντας πήγε προς την πόρτα και κοντοστάθηκε για να ακούσει... Η αναπνοή της είχε πιαστεί και ένιωθε τα πόδια της να τρέμουν. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα. Τα γέλια σταμάτησαν και τη θέση τους πήραν οι ξαφνιασμένες ματιές του Σταύρου και της Άννας, της καλύτερης της φίλης.

Εκείνος έμεινε για μερικά δευτερόλεπτα να την κοιτάζει αμήχανος, έτσι όπως είχε κοκκαλώσει στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας, κι έπειτα πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και πήγε προς το μέρος της. Της φάνηκε αστείο ότι προσπαθούσε με το σεντόνι να καλύψει τη γύμνια του. Λες κι αυτό θα έσωζε την κατάσταση!

«Έλενα, άφησέ με να σου εξηγήσω...»

Η Έλενα δεν μίλησε. Ένιωθε καυτά δάκρυα να κυλούν απ' τα μάτια της. Κοιτούσε παγωμένη την Άννα, που προσπαθούσε κι εκείνη να σκεπάσει τη γύμνια της με το σεντόνι... το σεντόνι της. Της φάνηκε μάλιστα ότι στο πρόσωπό της είχε χαραχτεί ένα χαμόγελο! Ναι, χαμογελούσε και δεν φαινόταν να ντρέπεται γι' αυτό που έκανε! Αντίθετα με τον Σταύρο, που είχε γίνει κατακόκκινος... Την πλησίασε και πήγε να την αγγίξει. Τον έσπρωξε απότομα και έφυγε τρέχοντας.

Κατέβηκε σχεδόν κουτροβαλώντας τις σκάλες και βγήκε απ' την πολυκατοικία. Μπήκε στο αυτοκίνητο και ξεκίνησε. Τα χέρια της έτρεμαν και τα μάτια της είχαν θολώσει απ' τα δάκρυα... Ο Σταύρος και η Άννα ήταν εραστές! Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο! Θεέ μου, ας έβλεπε μόνο ένα κακό όνειρο, ας ξυπνούσε απ' αυτόν τον εφιάλτη!

Φρενάρισε απότομα, καθώς την τελευταία στιγμή πρόσεξε το μηχανάκι που πήγαινε μπροστά της. Ο οδηγός του τη «στόλισε» με αρκετά κοσμητικά επίθετα, συνοδευόμενα από μια χειρονομία ανάλογη με τα λόγια του. Έβρισε τον εαυτό της και σταμάτησε το αυτοκίνητο δεξιά. Ήταν αδύνατον να οδηγήσει... Αποφάσισε να σταματήσει. Μπροστά της υπήρχε ένα μικρό πάρκο. Βγήκε έξω, προσπαθώντας να σταματήσει το τρέμουλο που ένιωθε στα χέρια και στα πόδια της και προχώρησε προς τα 'κεί... Ένα ζευγαράκι φιλιόταν ανέμελα... Χαμογέλασε, καθώς θυμήθηκε τα φιλιά που είχαν ανταλλάξει με τον Σταύρο σε κάποιο άλλο παγκάκι, ένα κρύο βράδυ του Γενάρη, το βράδυ που ξεκίνησαν όλα...

Η αλήθεια ήταν ότι είχε αρκετές σχέσεις πριν γνωρίσει τον Σταύρο, απ' τη στιγμή όμως που αντάλλαξαν το πρώτο τους φιλή, ήξερε ότι αυτός ήταν ο άνδρας της ζωής της! Και η Άννα; Γιατί; Ήταν η καλύτερή της φίλη, γνωρίζονταν από μικρά παιδιά, απ' το σχολείο! Πώς μπόρεσε να της το κάνει αυτό; Πώς;

Ένωσε το κεφάλι της να γυρίζει, ενώ το μυαλό της πήγαινε πίσω... πολύ πίσω στον χρόνο... Τότε που με την Άννα ήταν δυο κοπέλες ανέμελες, χωρίς καμιά έγνοια...

Η Άννα ήταν συμμαθήτριά της στο σχολείο. Είχε έρθει στην Α΄ Λυκείου και με την Έλενα έγιναν αμέσως φίλες. Δεν είχε γονείς, είχαν σκοτωθεί και οι δύο σε ένα τροχαίο δυστύχημα, που παρά λίγο να στοιχίσει τη ζωή και στη μικρή τους κόρη. Την Άννα την είχε μεγαλώσει μια θεία της, αδερφή του πατέρα της. Είχαν έρθει μαζί απ' τη Θεσσαλονίκη, αναζητώντας μάλλον μια καλύτερη τύχη στην πρωτεύουσα. Η Έλενα δεν συμπαθούσε καθόλου την κυρία Αργυρώ, τη θεία της Άννας. Την έβρισκε πολύ ψυχρή, σκληρή και χωρίς ίχνος ευαισθησίας... Έφερε στο μυαλό της τη φιγούρα της. Μια ψηλή, παχιά γυναίκα με μακριά χέρια που πάντα της θύμιζαν αρπακτικό. Τα μάτια της ήταν τόσο μικρά, σαν να μην υπήρχαν κι έκρυβαν τόση κακία μέσα τους... Όσο μικρά ήταν τα μάτια της τόσο μεγάλη ήταν η κακία που έβγαζαν από μέσα τους. Τη θυμόταν αρκετές φορές να μαλώνει την ανιψιά της για τους κακούς βαθμούς που έπαιρνε στο σχολείο. Η αλήθεια ήταν πως η Άννα δεν υπήρξε καλή μαθήτρια. Όχι ότι δεν ήταν έξυπνη, το αντίθετο μάλιστα. Απλώς δεν της άρεσε το διάβασμα, ίσως να ήταν και λιγάκι τεμπέλα... Αλλά και καλούς βαθμούς να έπαιρνε, η γριά μάγισσα πάλι θα έβρισκε κάποια αφορμή για να μαλώσει την καημένη την Άννα. Ήθελε πάντα να περνάει το δικό της και δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Μια φορά μάλιστα, που η κοπέλα τόλμησε να της αντιμιλήσει, η κυρία Αργυρώ της έδωσε με το μακρύ της χέρι ένα χαστούκι τόσο δυνατό, που την έριξε στο πάτωμα.

Η Έλενα τότε είχε μπει στη μέση για να προστατεύσει τη φίλη της. Όχι, αυτό δεν θα το ανεχόταν. Η Άννα είχε περάσει πολλά στη ζωή της, άξιζε πολύ περισσότερα απ' αυτά που της έδινε η θεία Αργυρώ! Είχε ανάγκη από φροντίδα και αγάπη, όχι από ξύλο

και φωνές. Η Έλενα ένωσε να την πνίγει το δίκιο της φίλης της. Άλλωστε πάντα είχε μέσα της ιδιαίτερα αναπτυγμένη την αίσθηση του δικαίου –να φταίει που ήταν ο πατέρας της δικηγόρος;– ήθελε να προστατεύει τους αδύνατους... Έτσι και τότε. Είχε σταθεί απέναντι σ' αυτή τη φοβερή γριά με τόσο κουράγιο, που και η ίδια απόρησε. Θεωρούσε τον εαυτό της δειλό. Κι όμως, απέναντι σ' αυτή τη μέγαιρα είχε δείξει απίστευτο θάρρος και κουράγιο! Την είχε προειδοποιήσει ότι αν ξαναπλώσει χέρι στην κοπέλα, θα την καταγγείλει στην αστυνομία. Θα έβαζε μάλιστα τον πατέρα της, που ήταν απ' τους πιο γνωστούς δικηγόρους, να το κανονίσει! Και τότε δεν θά 'βρισκε τόπο να σταθεί η γριά κλώσα! Από τότε η Αργυρώ μαζεύτηκε κάπως. Η Έλενα είχε αισθανθεί πολύ υπερήφανη, που κατάφερε να κατατροπώσει αυτόν τον ογκόλιθο των εκατόν πενήντα κιλών! Ήταν κάτι που δεν περίμενε απ' τον εαυτό της, αφού πάντα ήταν χαμηλών τόνων, χωρίς εξάρσεις, θα μπορούσε μάλιστα κάποιος να τη χαρακτηρίσει φοβητσιάρα.

Σε αντίθεση με την κυρία Αργυρώ, η Άννα ήταν τόσο ευαίσθητη, κλεισμένη στον εαυτό της... Η Έλενα είδε κι έπαθε για να την κάνει να της ανοιχτεί, να της μιλήσει για τη ζωή της και για τα προβλήματα που αντιμετώπιζε, να την πείσει να την εμπιστευθεί. Της είχε κάνει εντύπωση η μελαγχολία που ήταν γραμμένη στο πρόσωπό της. Απ' την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε αυτό που της έκανε εντύπωση ήταν εκείνη η μελαγχολία της. Ακόμη και τις λιγοστές φορές που την είδε να χαμογελάει, το χαμόγελό της ήταν πικρό, σαν να διαγραφόταν με τη βία στα χείλη της... Η Έλενα την είχε πλησιάσει αυθόρμητα απ' την αρχή. Της άρεσε το γλυκό, μελαγχολικό πρόσωπο της κοπέλας, τα μεγάλα

της μαύρα μάτια που ήταν μονίμως θλιμμένα... Η Άννα ήταν συνεσταλμένη, δεν μιλούσε πολύ και απέφευγε να κάνει παρέα με τα άλλα παιδιά, φοβόταν ότι θα την κοροΐδευαν... Τα περισσότερα παιδιά στο συγκεκριμένο σχολείο ήταν από οικογένειες εύπορες, ενώ εκείνη όχι. Εκείνη είχε μόνο τη θεία Αργυρώ που αναγκάστηκε να την αναλάβει, και που ήταν μπλεγμένη με πολλά χρέη.

Η Έλενα στάθηκε βράχος δίπλα στη φίλη της την Άννα· δεν άφησε ποτέ κανέναν να την κοροϊδέψει... Μια φορά μάλιστα, που κάποιος ανόητος συμμαθητής τους θέλησε να κάνει πλάκα για την οικτρή οικονομική κατάσταση της φίλης της, αποκαλώντας την ειρωνικά «το κοριτσάκι με τα σπύρτα», του έριξε ένα τόσο γερό χαστούκι που δεν τόλμησε να τις ξαναπλησιάσει ποτέ... Εκείνη έφαγε μια διήμερη αποβολή γι' αυτό, αλλά δεν την πείραξε καθόλου. Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που την απέβαλλαν, αυτήν, που πάντα ήταν υπόδειγμα μαθήτριας! Άξιζε όμως τον κόπο! Όταν γύρισε στο σπίτι εκείνη την ημέρα και είπε στον πατέρα της ότι έφαγε αποβολή, εκείνος τη μάλωσε. Και πάνω που ήταν έτοιμος να αρχίσει το κήρυγμα, έχοντας στο πλευρό του τη Ρίτα για να αναλαμβάνει δράση μόλις εκείνος κουραζόταν, η Έλενα του αποκάλυψε τον λόγο που την απέβαλαν. Τότε η στάση του άλλαξε μεμιάς. Δεν ξέχασε ποτέ την αγκαλιά του, όπου την έκλεισε δυνατά και προστατευτικά. Ήταν υπερήφανος για `κείνην. Υπερασπίστηκε τη φίλη της απέναντι σε έναν ηλίθιο, που το μόνο που ήξερε ήταν να τρώει τα λεφτά του μπαμπά του. Η Έλενα τότε ένιωσε ακόμη καλύτερα. Όχι μόνο γιατί έκανε τον πατέρα της υπερήφανο, αλλά και για έναν ακόμη λόγο. Η συναναστροφή με την Άννα την έκανε πιο

δυνατή, της έβγαζε έναν δυναμισμό που ούτε και η ίδια ήξερε ότι έκρυβε μέσα της.

Πάντα την προστάτευε την Άννα... Όταν η κυρία Αργυρώ πέθανε –έπαθε ανακοπή ένα πρωί, την ώρα που έπινε τον καφέ της– η ανακοπή αυτή ήταν που έπεισε την Έλενα ότι αυτή η γυναίκα είχε τελικά καρδιά. Με ντροπή ομολόγησε στον εαυτό της πως αυτός ο θάνατος κανέναν δεν στεναχώρησε και μάλλον ανακούφισε την καημένη την ανιψιά της, που όμως τώρα έμενε πια ολομόναχη στον κόσμο και χωρίς πόρους ζωής. Η Έλενα της πρότεινε να πάει να ζήσει μαζί της, στο σπίτι της, μαζί με τους δικούς της, τουλάχιστον για ένα διάστημα, όσο να δει τι μπορούσε να γίνει. Το συζήτησε με τη Ρίτα και τον πατέρα της, ο οποίος κανόνισε όλες τις λεπτομέρειες για την κηδεία της γριάς μέγαιρας. Και οι δύο συμφώνησαν πως η κοπέλα ήταν πολύ μικρή για να μείνει μόνη της. Η Άννα ήταν μόλις δεκαεννέα χρονών τότε, δεν ήξερε καλά καλά τι θα πει ζωή, όμως δεν δέχτηκε. Όσο κι αν η Έλενα προσπάθησε να την πείσει ότι αυτή η κίνηση δεν είχε κανένα στοιχείο οίκτου ή φιλανθρωπίας και πως οι δικοί της άνθρωποι, ο πατέρας της και η Ρίτα, ήθελαν όσο και 'κείνη να μείνει στο σπίτι τους, μα όσο κι αν επέμεινε, λέγοντάς της ότι τη θεωρούσε αδερφή της, δεν κατάφερε να την πείσει. Η Άννα προτίμησε να μείνει μόνη της, στο μικρό της διαμέρισμα και έπιασε δουλειά σαν πωλήτρια σε κάποιο κατάστημα.

Η Έλενα δεν συμφωνούσε καθόλου με την τακτική της φίλης της. Ήξερε ότι είχε όνειρα, ότι ήθελε να σπουδάσει δημοσιογραφία. Είχε δώσει μάλιστα Πανελληνίες, αλλά δεν κατάφερε να μπει στο πανεπιστήμιο. Η μόνη λύση πλέον ήταν να πάει σε μια ιδιωτική σχολή, αλλά με τα ελάχιστα χρήματα που της άφησε η θεία

της, κάτι τέτοιο ήταν εντελώς αδύνατον. Η Έλενα το συζήτησε με τον πατέρα της και εκείνος δέχτηκε πρόθυμα να αναλάβει τα έξοδα για τις σπουδές της κοπέλας, άλλωστε τη συμπαθούσε πολύ και ο ίδιος και ήθελε να τη βοηθήσει. Η Άννα όμως ούτε δέχτηκε να ακούσει κάτι τέτοιο. Ήταν πολύ υπερήφανη για να δεχτεί τη βοήθεια της φίλης της και του πατέρα της. Όσο κι αν η Έλενα επέμενε –μέχρι που της πρότεινε να πάρει τα χρήματα σαν δάνειο και να της τα επιστρέψει όποτε μπορεί– η Άννα ήταν απόλυτη. Της εξήγησε μάλιστα ότι δεν την ενδιέφερε καθόλου πια να γίνει δημοσιογράφος και ότι θα έφτιαχνε τη ζωή της μόνη της, ότι κάποτε θα έφτανε πολύ ψηλά χωρίς τη βοήθεια κανενός.

Η Έλενα θαύμαζε τόσο πολύ τη φίλη της! Η ίδια πάντα τα είχε όλα, ό,τι ήθελε αρκεί να το ζητούσε απ' τον πατέρα της και θα το είχε. Ο Ανδρέας Αλεξίου ήταν ένας απ' τους πλουσιότερους ανθρώπους της Ελλάδας. Δικηγόρος απ' τους πιο γνωστούς, από εύπορη οικογένεια, αναλάμβανε πάντα υποθέσεις που έκαναν πάταγο, ήταν παρών σε όλα τα κοσμικά γεγονότα και φυσικά ικανοποιούσε χωρίς δεύτερη κουβέντα τις επιθυμίες της μοναχοκόρης του. Από τότε που πέθανε η γυναίκα του έμεινε μόνος. Βέβαια, κατά καιρούς, διάφορες γυναίκες περνούσαν απ' τη ζωή του, αλλά ποτέ δεν έμεινε με κάποια για πολύ καιρό. Μπορεί να μοιράζονταν το κρεβάτι του αλλά καμμία δεν κατάφερε να πάρει τη θέση της γυναίκας του στο σπίτι και στην καρδιά του. Έτσι, ζούσε με την Έλενα και τη Ρίτα.

Η καημένη η Ρίτα! Η Έλενα τη θυμόταν απ' την ημέρα που γεννήθηκε, δίπλα στον πατέρα της... Η πιστή οικονόμος του σπιτιού, η Ρίτα Ζώη, το δεξί χέρι του Αλεξίου... Εκείνη την είχε μεγαλώσει, αφού

η μητέρα της πέθανε όταν ήταν μόλις τεσσάρων ετών. Η Έλενα δεν θυμόταν καθόλου τη μητέρα της. Μόνο κάποιες συγκεχυμένες εικόνες είχε απ' αυτήν, και τις φωτογραφίες της που βρίσκονταν παντού στο σπίτι. Η Ρίτα έγινε η δεύτερη μητέρα της, η καλύτερή της φίλη, ο συμβουλάτορας της, ο εξομολογητής της... Η Έλενα της τα έλεγε όλα. Της είχε μιλήσει αμέσως και για την Άννα. Η Ρίτα τη γνώρισε και τη συμπάθησε αμέσως. Έτσι οι τρεις τους έγιναν αχώριστες. Πήγαιναν βόλτες μαζί, έλεγαν τα μυστικά τους... Η Άννα βρήκε στο πρόσωπο της Ρίτας αυτό που της στέρησε η Αργυρώ, την αγάπη και τη θαλπωρή. Άλλωστε και η ίδια η Ρίτα ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που είχαν γεννηθεί για να δίνουν, όχι για να παίρνουν. Αλλά και ο Αλεξίου θεωρούσε την Άννα κάτι σαν κόρη του και τη βοηθούσε όσο μπορούσε, αν και εκείνη δεν δεχόταν και πολλή βοήθεια. Ήθελε να τα καταφέρει μόνη της...

Και πραγματικά, τα κατάφερε. Από απλή πωλήτρια κατόρθωσε να ανοίξει δικό της κατάστημα παίρνοντας, βέβαια, ένα τεράστιο δάνειο απ' την τράπεζα. Η Έλενα τότε είχε φοβηθεί. Αν τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά; Γιατί να μην πάρει το ίδιο δάνειο απ' τον πατέρα της, να του επιστρέφει λίγα-λίγα τα χρήματα, φυσικά χωρίς τον δυσβάσταχτο τόκο της τράπεζας; Η Άννα όμως ήταν ανένδοτη. Θα τα κατάφερνε μόνη της! Και πράγματι, έτσι έγινε. Άνοιξε το πρώτο της μαγαζί και ύστερα, σιγά-σιγά, ολόκληρη αλυσίδα. Ήταν πάρα πολύ ικανή στη δουλειά της, την αγαπούσε με πάθος.

Ήταν πολύ κοκέτα, πάντα προσεγμένη και καλοντυμένη, σε αντίθεση με την Έλενα, που όταν δεν είχε να πάει κάπου, κυκλοφορούσε άβαφη και με φόρμες. Η Άννα όμως ανέδιδε ολόκληρη κομψότητα και γοητεία... Όλες οι γνωστές Αθηναίες ντύνονταν σ' αυτήν

και μέσα σε λίγα χρόνια κατάφερε τους κοσμικούς κύκλους να μιλούν για εκείνην. Σ' αυτό βοήθησε αρκετά και η Έλενα, παίρνοντας την πάντα μαζί της στις δεξιώσεις και φροντίζοντας να τη συστήνει στα κατάλληλα πρόσωπα, σε κοσμικές κυρίες των οποίων το μόνο ενδιαφέρον ήταν να αποκτήσουν τα τελευταία μοντελάκια που έκαναν θραύση στο εξωτερικό. Πόσο την κούραζαν αυτές οι γυναίκες! Ήταν τόσο κενές... Μα ήταν δυνατόν να τις νοιάζει μόνο η εξωτερική τους εμφάνιση; Η Άννα γελούσε με τις απόψεις της φίλης της. Ναι, και εκείνη συμφωνούσε πως όλες αυτές οι κυρίες ήταν εντελώς κούφιας. Όμως ήταν οι πελάτισσές της, το φωμί της... Όσο εκείνες έκαναν το φώνιο τους αυτή έβγαζε χρήματα, συνήθιζε να λέει με έναν μάλλον κυνικό τρόπο που κάποιες φορές τρόμαζε την Έλενα.

Η ίδια είχε ασχοληθεί από πολύ νωρίς με τη διαφήμιση. Πάντα αυτό ήταν το όνειρό της, να δημιουργεί... Ήταν ιδιαίτερα χαρισματική σ' αυτό που έκανε και το αγαπούσε με πάθος... Ο πατέρας της είχε προσπαθήσει να την πείσει να γίνει δικηγόρος, να αναλάβει το γραφείο του όταν εκείνος θα αποσυρόταν, να πατήσει πάνω στα γερά δικά του χνάρια και να δημιουργήσει. Άλλωστε η δικηγορία ήταν παράδοση για την οικογένειά τους. Όμως η Έλενα είχε τα δικά της σχέδια.

Την προσέλαβαν σε μια απ' τις μεγαλύτερες διαφημιστικές εταιρίες της Αθήνας. Βαθιά μέσα της πίστευε ότι έπαιζε κάποιο ρόλο και το όνομά της σ' αυτό, γεγονός που τη στεναχωρούσε, αλλά πάλεψε πολύ. Μέχρι που σκέφτηκε να το αλλάξει και να κρατήσει το πατρικό όνομα της μητέρας της, Αλκαίου. Όμως η Άννα την έπεισε ότι δεν είναι κακό να χρησιμοποιεί μερικές φορές την επιρροή που είχε το

επίθετο Αλεξίου. Οι πόρτες θα άνοιγαν διάπλατες στο άκουσμά του. Τελικά πείστηκε, κράτησε το επώνυμο του πατέρα της και κατάφερε να καθιερωθεί στον χώρο πραγματικά με την αξία και τη σκληρή δουλειά της.

Οι άνδρες πάντα έπαιζαν σημαντικό ρόλο στη ζωή της. Έφαχνε για τον πρίγκιπα του παραμυθιού και η Άννα πάντα την πείραζε γι' αυτό, όπως και για τις επιλογές που έκανε, που συνήθως αποδεικνύονταν σκέτη καταστροφή. Πληγωνόταν πολύ. Ήθελε να γίνει ευτυχισμένη, να κάνει οικογένεια, παιδιά, η δουλειά της δεν της έφτανε για να αισθάνεται ολοκληρωμένη. Μπορεί να ήταν φύση ανεξάρτητη, υπήρχαν φορές που ένιωθε έναν συντηρητισμό που την τρώμαζε. Ίσως έπρεπε να παραδεχτεί ότι σαν γυναίκα ήταν αυτό που λέμε «παραδοσιακή». Πίστευε ότι ο προορισμός της ήταν να παντρευτεί και να κάνει παιδιά.

Κάποια στιγμή, γύρω στα είκοσι πέντε και μετά από αρκετούς αποτυχημένους δεσμούς, που της άφησαν μόνο πίκρα και δύο εκτρώσεις, αποφάσισε ότι ήταν πια καιρός να πάψει να ψάχνει για τον ιδανικό άνδρα, γιατί πολύ απλά αυτός δεν υπάρχει. Η Άννα, που ποτέ δεν ήταν υπέρ του γάμου, έκανε αρκετούς δεσμούς, με κάτι τύπους που η Έλενα δεν άντεχε ούτε να τους βλέπει. Τους θεωρούσε αποτυχημένους και καθόλου σοβαρούς, όμως η Άννα διασκέδαζε με την ψυχή της και πάντα έφευγε πρώτη. Ήταν της άποψης ότι η ζωή είναι πολύ μικρή, για να μένει πάντα κάποιος κολλημένος με κάτι. «Χτυπάω, παίρνω αυτό που θέλω και φεύγω», έλεγε με μια κυνικότητα, που τρώμαζε την Έλενα. Της χαλούσε τα όνειρα και το ρομαντισμό της. Εκείνη πίστευε ότι για να κάνει έρωτα με κάποιον, έπρεπε πρώτα να έχει σιγουρευτεί πως τον

αγαπάει· ούτε λόγος για σχέσεις της μιας βραδιάς! Μερικές φορές η ευκολία της φίλης της να ξαπλώνει στο κρεβάτι ενός τύπου που είχε γνωρίσει το προηγούμενο ή το ίδιο βράδυ την εκνεύριζε. Κάποιες άλλες φορές όμως παραδεχόταν μέσα της ότι ζήλευε την Άννα, που μπορούσε να ξεπερνάει τους άνδρες τόσο εύκολα, και πολύ απλά να συνεχίζει στον επόμενο... Εκείνη δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, όσο κι αν κάθε φορά που τελείωνε ένας δεσμός της, ορμιζόταν στον εαυτό της και στην Άννα ότι ο επόμενος θα ήταν απλώς για το κέφι της. Η καρδιά της γινόταν κομμάτια όταν ο υποψήφιος... σύζυγος την εγκατέλειπε. Η Άννα την κορόιδευε πολλές φορές για την εμμονή της να γίνει σύζυγος και μητέρα. Της έλεγε ότι γεννήθηκε σε λάθος εποχή κι ότι θα έπρεπε να είχε ζήσει στον καιρό των ιπποτών, τότε που οι δέσποινες έριχναν απ' το παράθυρο τα μαλλιά τους, για να ανέβει το παλληκάρι του παραμυθιού και να τις πάρει μαζί του! Η Έλενα εκνευριζόταν με τις ειρωνείες αυτές, στο τέλος όμως πάντα έβαζε τα γέλια, αφού έπρεπε να παραδεχτεί πως η φίλη της της υπενθύμιζε απλώς την αλήθεια.

Όταν έγινε είκοσι εννέα χρονών γνώρισε τον Σταύρο. Τον ερωτεύτηκε απ' την πρώτη στιγμή και 'κείνος το ίδιο. Μάλιστα, έκανε κάτι πρωτόγνωρο για την ίδια: τον πλησίασε πρώτη. Ακολούθησε τη συμβουλή της Άννας, που της είπε ότι αφού ο άνδρας αυτός της αρέσει έπρεπε να τον κυνηγήσει. Τον πλησίασε και του έπιασε την κουβέντα για έναν κοινό φίλο που είχαν. Μάλιστα, όταν ήρθε η ώρα εκείνος να φύγει, του ζήτησε το τηλέφωνό του, ξεπερνώντας τον εαυτό της με αυτήν της την τόλμη. Σίγουρα, αν ήταν δίπλα της η Ρίτα θα την κατσάδιαζε! Ήταν της παλιάς σχολής, πίστευε ότι ο άνδρας κάνει το πρώτο βήμα και

τέτοια... Όμως η Έλενα είχε γοητευθεί τόσο πολύ απ' τον νεαρό δικηγόρο, που δεν υπήρχε περίπτωση να τον αφήσει να της ξεφύγει. Την επόμενη κιόλας ημέρα τού τηλεφώνησε και του πρότεινε να βγουν για φαγητό.

Αν μπορούσε ο Σταύρος να δει πόσο κόκκινο από ντροπή ήταν το πρόσωπό της την ώρα που του ζητούσε να βγουν, θα γελούσε ή, στη χειρότερη περίπτωση, θα αρνιόταν την πρόσκληση! Όμως δεν την αρνήθηκε. Δέχτηκε να βγουν. Γρήγορα έγιναν ζευγάρι. Στην αρχή η Έλενα ήταν επιφυλακτική. Είχε αποφασίσει να ακολουθήσει τις συμβουλές της φίλης της, να μην αφεθεί στα συναισθήματά της, να είναι πιο συγκρατημένη. Γρήγορα όμως άλλαξε γνώμη. Η σχέση της με τον Σταύρο ήταν κάτι που δεν είχε ξαναζήσει ποτέ πριν... Έμοιαζε και 'κείνος τρελά ερωτευμένος μαζί της. Έτσι η Έλενα αφέθηκε σ' αυτόν τον έρωτα, κι άρχισαν να κάνουν όνειρα για το κοινό τους μέλλον...

Η Άννα ήταν ενθουσιασμένη με την επιλογή της φίλης της. Επιτέλους, είχε γνωρίσει έναν άνδρα με «Α» κεφαλαίο, καμμία σχέση με τα βουτυρόπαιδα που έβγαινε μέχρι τώρα! Με τον Σταύρο είχαν γίνει κολλητά φιλαράκια, και ήταν αλήθεια ότι η Έλενα κάποιες φορές ζήλευε την οικειότητα μεταξύ τους. Γελούσαν και πείραζαν ο ένας τον άλλον. Συχνά η Άννα τον αγκάλιαζε, τονίζοντας στη φίλη της πόσο τυχερή ήταν. Κάτι τέτοιες στιγμές η Έλενα ένιωθε το αγκάθι της ζήλιας να τρυπά την καρδιά της. Όχι ότι δεν είχε εμπιστοσύνη στη φίλη της ή στον Σταύρο, αλλά η Άννα ήταν τόσο όμορφη! Θα μπορούσε να ξετρελάνει οποιονδήποτε άνδρα. Τα μαύρα της μάτια ήταν σε θέση να ξελογιάσουν ακόμη και τον πιο ορκισμένο εργένη!

Η Άννα ήξερε ότι είναι όμορφη, γνώριζε ότι ασκούσε ιδιαίτερη γοητεία στους άνδρες και πάντα το χρησιμοποιούσε, ενώ εκείνη ήταν... ναι, μπορεί να ήταν συμπαθητική ή και όμορφη ακόμη, όμως σε καμμία περίπτωση δεν συγκρινόταν με την Άννα. Την εντυπωσιακή Άννα με τα τεράστια μαύρα μελαγχολικά μάτια...

Έναν χρόνο μετά η Έλενα κι ο Σταύρος παντρεύτηκαν. Στο μεταξύ είχε πεθάνει ο πατέρας της και στο σπίτι είχε μείνει μόνη της η Ρίτα. Η Έλενα της ζήτησε να μείνει μαζί τους, αλλά εκείνη ούτε που το συζήτησε... Το πατρικό της πουλήθηκε. Ο Σταύρος, ως δικηγόρος που ήταν, ανέλαβε το γραφείο του Αλεξίου, η Ρίτα αγόρασε ένα μικρό διαμέρισμα και η Άννα εξακολούθησε να διαπρέπει στη δουλειά της. Όλα έμοιαζαν να έχουν μπει σε έναν ρυθμό...

Το κινητό της χτύπησε δυνατά και την επανέφερε στην πραγματικότητα. Τρόμαξε λίγο απ' το κουδούνισμα. Κοίταξε την αναγνώριση κλήσεων... ο Σταύρος. Ένωσε το αίμα να ανεβαίνει γρήγορα στο κεφάλι της και να βάφει τα μάγουλά της κατακόκκινα. Κοίταξε για λίγο την οθόνη. Το γελαστό πρόσωπο του άνδρα της, αυτό με τα υπέροχα λακκάκια που τόσο τη γοήτευαν, την κοιτούσε. Η ίδια είχε τραβήξει αυτή τη φωτογραφία. Ήθελε, κάθε φορά που την καλούσε να τον βλέπει να της χαμογελάει. Θυμόταν ακόμη την ημέρα που τράβηξε τη φωτογραφία αυτή. Για κάποιον λόγο ο άνδρας

της είχε απίστευτα νεύρα, δεν ήθελε καθόλου να τον βγάλει φωτογραφία, όμως εκείνη επέμεινε... «Θέλω να βλέπω αυτά τα υπέροχα λακκάκια», του είχε πει, κάνοντάς τον να χαμογελάσει. Όμως τώρα, τα λακκάκια ήταν μόνο μια μακρινή ανάμνηση. Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν εκείνον και την Άννα στο κρεβάτι της να κάνουν έρωτα. Έπνιξε με πείσμα τους λυγμούς που ανέβηκαν στο στήθος της. Απότομα πέταξε το κινητό κάτω και το πάτησε με το τακούνι της. Κοίταξε τα κομμάτια του και ήταν σαν να βλέπει τα κομμάτια της δικής της ζωής, που μόλις είχε διαλυθεί. Το ζευγαράκι στο διπλανό παγκάκι την κοιτούσε περίεργα. Ίσως την περνούσαν για τρελή...

Μπήκε γρήγορα στο αυτοκίνητό της και ξεκίνησε με ταχύτητα... Για πού; Δεν ήξερε... Ούτε και μπορούσε να σκεφτεί εκείνη την ώρα κάποιον προορισμό. Αρκεί να έφευγε μακριά... Απ' όλους και απ' όλα...

